

Hloubal.

Člověk, který tráví své pozemské dny hloubáním o sobě, nemůže nikdy stoupati vzhůru a zůstává spoután.

Mnozí lidé však žijí v domnění, že právě toto hloubání a pozorování sebe je čímsi zvlášť velikým, čím se dostávají vzhůru. Odůvodňují to mnohými slovy, která zahalují vlastní jádro. Někdo hloubá v lítosti, jiný v pokoře. Jsou i takoví, kteří v silném hloubání snaží se objeviti své chyby a najíti cestu, jak by se jich vyvarovali. A tak stále jsou ponořeni v trvalé hloubání, které je zřídka nechá nebo vůbec nikdy nenechá dojíti k pravé radosti.

Tak se to nežádá. Tato cesta je falešná a nevede nikdy k světlým a volným říším, neboť hloubáním se člověk **spoutává!** Udržíje tím násilně svůj pohled upřený jen na sebe, místo, aby ho pozvedl k vysokému, čistému a světlému cíli!

Radostný, srdečný smích jest největším nepřitelem temnot. Ovšem nesmí to být smích škodolibosti!

Naproti tomu hloubání tlačí dolů. Již v tom je vysvětlení, že drží ducha **dole** nebo ho dolů strhuje.

Není nikdy dobrého chtění v trvalém hloubání; jeho pravým jádrem je vždy jen ješitnost, ctižádost a domýšlivost! Není to čistá touha po Světle, nýbrž jen snaha po vlastním vyvýšení, jež dává popud k hloubání, vždy znovu je rozdmychuje a neustále živí!

Vždy znovu a znovu mučí se takový člověk přemýšlením o

sobě, horlivě pozoruje střídající se pro a proti v pochodech své duše, zlobí se a zas utěšuje, aby na konec s hlubokým vydechnutím uklidněného sebeuspokojení sám zjistil, že opět něco „překonal“ a učinil krok kupředu. Pravím při tom úmyslně, že „**sám zjistil**“, neboť ve skutečnosti to zjišťuje v největším počtu případů opravdu jen on sám a toto vlastní zjišťování je vždy jen sebeklamem. Ve skutečnosti nepokročil kupředu **ani o jeden krok**, nýbrž vždy opět znova se dopouští těchže chyb, přesto, že se domnívá, že to už **nejsou** tytéž chyby. Avšak ony **jsou** tytéž, stále ty staré, jen forma se změnila.

Tak nedostává se takový člověk nikdy kupředu. Vzdor tomu však se domnívá při pozorování sebe, že překonává jednu chybu za druhou. Při tom se točí stále v kruhu kolem sebe a základní zlo, tkvící v něm, vytváří stále nové formy.

Trvale se pozorující a o sobě hloubající člověk jest ztělesněním bojovníka s devítihlavým drakem, jemuž naroste vždy nová hlava, jakmile jedna byla sražena. Proto nemá boj konce a na straně bojujícího nelze zaznamenati žádného pokroku.

Takovým jest ve skutečnosti také jemnohmotný pochod při takovém hloubání. Ještě lidé v pozdním starověku mohli to pozorovat. Považovali při tom všechno, co nebylo hrubohmotné, za bohy, polobohy nebo podobné bytosti.

Jen ten, kdo v radostném chtění má před očima volný a vysoký cíl, kdo řídí svůj pohled k **tomuto cíli**, místo, aby ho upíral na sebe, **jen ten** jde kupředu a vzhůru ke světlým výšinám. Žádné dítě se nenaučí běhat, aniž by při tom mnohokrát neupadlo. A přece vstává téměř vždy s úsměvem a pokouší se o chůzi znova a to tak dlouho, pokud nenabude jistoty. **Takovým** musí býti i

člověk na své pouti světem. Necht' nezmalomyslní a žalostně nenaříká, když někdy upadne. Jen zčerstva vzhůru a začít znovu! Při tom ať osvojí si poučení z pádu ve svém **citu**, ne však v pozorujícím myšlení. Pojednou přijde pak zcela náhle okamžik, kdy není třeba obávati se již žádného pádu, poněvadž si osvojil z toho poučení.

Něco si osvojiti jest však možno jen v **prožití**, ne v pozorování. Hloubal nepřichází nikdy k prožití, protože svým pozorováním staví se vždy **mimo** jakékoli prožívání a pozoruje a rozkládá sebe jako něco cizího, místo, aby sám plně všechno procítil.

Pozoruje-li však sebe, **tu musí státi vedle** cítění! Jest to také již obsaženo ve slovech: dívati se na sebe, pozorovati se!

Tím je také vysvětleno, že hloubal slouží jen **rozumu**, který každé **citové** prožití nejen brzdí, ale úplně vyřazuje. Nedovoluje účinkům vnějšího dění ze hmotnosti jíti dále než k přednímu mozku, který je přijímá nejdříve. Tam jest vše zadrženo, domýšlivě rozkouskováno a rozloženo tak, že to nedospěje již k citovému mozku, aby to jeho pomocí přijal pak duch k prožití.

Dejte však pozor na má slova: Lidský duch projevuje svou činnost z nitra navenek postupně a musí ji vésti citovým mozkiem ku přednímu mozku. Právě tak mohou vnější děje působiti jen touže cestou nazpět, mají-li býti jako prožité přijaty lidským duchem. Dojem vnějšího dění ze hmotnosti musí tedy přicházeti zvenčí, projíti nejdříve předním rozumovým mozkiem a pak zadním citovým mozkiem k duchu. Nijak jinak. Právě tak činnost ducha musí se projevovati a jíti přesně touže cestou, avšak obráceným směrem, z nitra navenek. Neboť citový mozek má

schopnost jediné ku přijímání **duchovních dojmů**. Hloubal podržuje však dojem vnějšího děje křečovitě v předním mozku, tam jej rozkládá a člení a nepředává již v plné hodnotě dále k citovému mozku, nýbrž jen částečně. Dokonce i tyto částečky bývají vlivem násilné myšlenkové činnosti znetvořené a nejsou pak skutečně takové, jaké opravdu byly.

Proto nemůže býti pro něho žádného pokroku, žádného duchovního zrání, které nese s sebou jen skutečné prožití vnějších událostí.

Bud'te v tom jako děti! Přijímejte vše plně a prožívejte to okamžitě v sobě. Pak bude to proudit zase zpět citovým mozkiem k mozku rozumovému, který může vše zpracovat a použít buď k úspěšné a silné obraně, nebo k rozšíření vnímací schopnosti. Vždy podle druhu vnějšího dění, jehož vyzařování zvenčí jmenujeme vnějšími vlivy nebo dojmy.

Ku školení v tomto směru bude sloužiti tisíciletá říše, která má býti říší pokoje a radosti, královstvím Božím na zemi. Ve svých **přáních** jež jsou plny **požadavků**, rozumí tomu lidé však opět nesprávně a nedovedou si následkem své domýšlivosti představití správně a zdravě tuto tisíciletou říši. Při slovech království Boží na zemi jde radostné rozechvění řadami těch, kteří v ně doufají. Představují si, že dostanou darem radost a štěstí, které by odpovídaly jejich touze po klidném užívání požitků. Bude to však doba bezpodmínečné poslušnosti pro celé lidstvo!

Nikdo nechce dnes připustit, že je v tom požadavek! Výrazu „království Boží na zemi“ nutno rozuměti tak, že v něm bude vládnouti jen **Boží vůle** a to zcela bezpodmínečně a neochvějně. Lidské chtění a lidská přání **musí se** konečně řídit

úplně podle vůle Boží.

Nastane mír a radost, poněvadž všechno rušivé bude ze země odstraněno **násilím** a v budoucnosti bude drženo daleko opodál. K tomu patří dnes v první řadě člověk. Neboť jedině on sám vnáší do stvoření a na Zemi poruchy. Avšak od určité hodiny nebude již moci žítí dále na této zemi jako rušitel.

To bude provedeno změnou záření, jež bude působiti skrze Syna Člověka a jeho hvězdu. Pokoj a mír bude **vynucen** a ne darován. Bude pak požadováno tvrdě a neúprosně, aby mír byl udržen.

Taková bude říše míru a radosti, království Boží na zemi, ve kterém člověk musí býti **zbaven** vlády **svého** chtění, dosud mu ponechaného. Podle prazákonů stvoření musí jako duchovní na této zemi vládnouti mezi vyvinutými jako nejvyšší tvor. Se vstoupením Božské vůle do pozdějšího stvoření bude však samočinně vyřazena nadvláda lidského chtění.

Pouze takový člověk může v budoucnosti obstáti a pak ti tvorové, kteří se dobrovolně postaví do vůle Boží. Budou tedy podle ní žítí, mysleti a působiti. Jedině **to** poskytuje schopnost života v přicházející tisícileté říši!

Vtiskněte si to znovu, aby vám to bylo jasné. Jest to základem všeho, ba celého vašeho bytí! Aby váš malý houfec již od počátku stál v sobě pevně na této nové půdě!